

N:o 10-12. 1925.

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING
 Ansvarig utgivare: J. C. N. af KLERCKER
 Redaktör (ad interim): EGIL TORBIÖRN

17:de årgången.

GOTT NYTT ÅR

tillönskas alla medlemmar, vänner och bekanta

av

Ahlström, Eric och Elsa.
 Andersson, Bertil.
 Andersson, Folke.
 Andersson, Karl, I.
 Andersson, Karl, II.
 Andrén, Harald.
 Bergström, N.
 Bollner, Karin och Konrad.
 Brandkårens Idrottsklubb.
 Carlsson, Harry.
 Carlsson, Nils.
 Carlsson, S. S.
 Dahlin, Einar.
 Damavdelningen.
 Ekberg, E., m. familj.
 Ekenberg, Pelle och Vilma.
 Frostell, E., m. familj.
 Gauffin, A., m. familj.
 Grönberg, R.
 Haag, Evert.
 Halldin, Robert.
 Hansson, O. B., m. fru.
 Hedjersson, N. A., m. familj.
 Hellberg, Bröderna.
 Isaksson, Axel, m. fru.
 Jakobsson, Menotti.

Johansson, Eric, m. fru.
 Johansson, Gotte, m. fru.
 Johansson, Rudolf.
 Johnson, Konte.
 Johnson, Bröderna.
 Jonsson, John, m. familj.
 Jonsson, J. G.
 Kjellstrand, G. H.
 Lewén, Oscar.
 Lindgren, A.
 Lindmark, Edmund.
 Lindner, Seth.
 Lundin, Nils.
 Nilsson, David.
 Nilsson, Nils, Dubbel.
 Nordberg, Edv.
 Nylund, Birger, m. familj.
 Olsson, Einar.
 Pettersson, Emil.
 Rosswall, Acke, m. fru.
 Rudén, Fritjof.
 Råberg, Einar.
 Sandlund, Knut, m. familj.
 Sandström, Albert, m. familj.
 Sandström, Albin.
 Sandström, J. A., m. familj.

Schlaaf, Karl.
 Schumann, Esse, m. familj.
 Schörling, Axel, m. familj.
 Skoglund, Fred.
 Sterner, Erik.
 Sund, Nils, m. fru.
 Sundberg, Edvin, m. fru.
 Sundholm, Karl, m. familj.
 Swanberg, C.-G., m. fru.
 Svedberg, Hugo, m. fru.
 Svennbergarna.
 Tandbergarna.
 Tegnerlunden, m. omnejd.
 Thorell, H.
 Thorstensson, Dagfin.
 Torbiörn, Bröderna.
 Törnqvist, Nils, m. familj.
 Ugglå, Bertil G:son, m. familj.
 Wall, Georg.
 Westström, Gunnar.
 Wicksell, Ragnar.
 Wilhelmson, C. och G.
 Winsnes, Carl.
 Åhsberg, Sven Elis.
 Åhsberg, Erik, m. familj.
 Åsberg, Allan.

BOXNING.

Aldrig förr har väl boxningen stått på så stabil grund inom D. I. F. som just nu. Visst hade vi för några år sedan en säsong, som vi voro särdeles stolta över — det var när Evert Karlsson, Gustaf Bergman och David Lindén 1922 togo var sitt svenska mästerskap — och visst ha vi under årens lopp, liksom alla andra klubbar, fått vidkännas en del åderlätningar inom vårt stjärngarde, i det namn sådana som David Lindén, Rulle Johansson, Gurra Bergman, Oscar Andrén, Gösta Lundén och Gösta Lundin, för att nu nämna de allra främsta, försvunnit åt ena eller andra hållet. Men ingen kan gärna komma och säga att vi försvagats trots alla dessa förluster. Nya, friska krafter ha fallit in i luckorna, och det är inte alls förmätet att säga att Djurgården just nu står på toppunkten inom sin korta men ärorika boxnings-tillvaro.

Vi sågo ett fullgott prov på D. I. F:s förmåga och kraft både som tävlingsklubb och arrangör vid de internationella tävlingarna, som vi höllo i början av december. En samstämmig pressvittnesbörd gav dessa tävlingar betyget mönstergilla, och att vi inte kunde ta hem mer än två segrar — Pihl i flugvikt och Ramm i lätt tungvikt — kan ingen klandra oss för. I den konkurrensen! Ni var naturligtvis ute på Cirkus, åtminstone någon av dagarna tre, ni var och en djurgårdare, som läser detta. Och nog tyckte ni, att ni fick valuta för pengarna, allesammans, inte bara ni, som "gnagde friplåt". En sådan lättviktsklass t. ex. får man inte skåda varje dag. Italienaren Locatelli, som vann klassen, var ett rent litet fenomen i sitt slag, och ingen av de andra, Hammarbys kampivrige Gunnar Berggren, Linnéas elegante Selfrid Johansson, Finlands lugne och sympatiska Hellström eller vår egen ambitiöse Wolff, skämdes för sig. Nästan lika representa-

tivt var det i alla klasserna, fast lättvikten tog förstas priset den här gången.

Som tävlingarna dessutom lämnade ett hyggligt överskott — och pengar behöva vi — kunna vi inte göra annat än se tillbaka på vårt verk och finna det gott. Mycket gott.

Clubmatcherna äro ett icke oväsentligt kapitel inom Djurgårdens boxning. Av sådana ha vi utkämpat två, som vi kunna kalla "riktiga", d. v. s. med fulla lag från ömse sidor. Den första, där det gällde definitiv hegemonitet, stod mot Örnen och vanns med 5 segrar mot 3 av "rätta sidan". Pihl, Rydberg, Säfstrand, Wolff och Gissberg voro våra segrare, och ännu klarare kunde vår triumf ha varit, om inte ett par domare fått för sig att Nisse Ramm förlorat mot Örnens Falk. En åsikt som dessa tvenne lagkloka voro ganska ensamma om. Men strunt i det — Örnen vill ha revansch, och blir det bara ett tillfälle för oss att ge hr Martinssons pojkar den begärda chansen, så få vi väl se vad Nisse Ramm har att tillägga till protokollet.

En annan klubbmatch, för juniörboxare och mot Linnéa, förlorade vi däremot med samma resultat som ovannämnda mot Örnen. Men nog hade 4—4, fast fortfarande med seger (tungvikt) för Linnéa, varit en smula rättvisare. Flugviktaren Pettinellis nederlag var nämligen så rysligt knappt att det gärna kunnat vara seger.

Juniörmästerskapen är en tävling, som i nästan alla tider legat väl till för oss. Ni minnas kanske triumfåret 1922, då vi anammade inte mindre än 5 mästerskap av 8 möjliga. (Eller rättare: av 5 möjliga, alldenstund vi inte hade representanter i flera klasser!) Rulle Johansson, Harry Wolff, Allan Nettelbladt, Gösta Lundén och Gösta Lundin satte detta rekord, som inte gärna slås i brådrasket. I fjol

blev D. I. F. åter bästa klubb med gott om folk uppe i slutomgångarna och två erövrade mästerskap genom klockarfar Konte Johnson och den synnerligen hårdföre Nisse Ramm.

I år har, när detta skrives, endast halva antalet klasser hunnit avgöras. Men det ser ut som om D. I. F. ännu en gång skulle bli värst. I motsats till de flesta andra klubbar hade vi endast skickat fram en liten elittrupp på 9 man, av vilken inte mindre än 5 voro kvar ännu i semifinalerna.

Ivar Pettersson (flugvikt) blev vår ende mästare, men själva betrakta vi, och med oss 90 % av allt folk som bevistade fjäderviktsfinalen, också vår finalist i denna klass, Sten Wikblad, som moralisk segrare. Men det finns något som heter underliga domslut.

Vi komma igen i de fyra nästa klasserna. Och åtminstone i lättvikt ska' dom få se på Djurgår'n..

Våra boxare ha ännu många stora uppgifter framför sig under innevarande säsong. Om vi borträkna andra omgången i juniörmästerskapen, så inträffar den första och för oss måhända viktigaste den 6 januari (trettondagen). Då ska' vi åter ryka ihop med Linnéa om äran att kallas "Sveriges ledande boxningsklubb", det är inte överdriven värdering av segraren i denna drabbning. Linnéa, som aldrig förlorat en klubbmatch i boxning, får väl denna gång känna på hur "djurgårdsstålet biter". Vi ska' helt enkelt vinna!

Laget är inte klart ännu, men nog vore det väl märkvärdigt, om inte exempelvis följande åtta skulle ordna biffen: Pihl, Rydberg, Säfstrand, Kjällander, Manne Sundström (eller Gurra Bagarn), Ramm och Gissberg. Ett par överraskningar, vi säga inte i vilka klasser, äro sedan så gott som garanterade.

Se'n kan dom komma!

B-bb-n.

BETALA SNARAST EDRA AVGIFTER TILL FÖRENINGEN!

ÅRETS ORIENTERINGAR.

Årets orienteringar äro avslutade och vänta sin hävdateckning.

Icke alldeles utan glädje och stolthet kunna vi rista dess runor, ty den gångna säsongen har bjudit på en hel del obestridliga framgångar för djurgårdsfärgerna.

År 1924 får väl nästan betecknas som genombrottsåret, det år då Djurgårdens orienteringslöpare vunno den första verkligt stora framgången — Budkavlen. Trots föreningens många goda placeringar vid tidigare förbunds- och budkavletävlingar kom denna prestation för de flesta utomstående som en överraskning. Halvt tveksamt gav man Djurgården en framskjuten plats bland huvudstadens orienteringsklubbar.

I år gällde det alltså att hävda och stärka den vunna ställningen.

Vårt orienteringsgång gick in för uppgiften med berömvärd ambition och energi — och lyckades. I dag är Djurgården allmänt erkänd som numro två bland Stockholms orienteringsklubbar, näst efter Skogis.

Efter förbundstävlingen vid Vettershaga — som vi ej ha stor anledning att rosa — gav oss Idrottsbladet denna plats på rangskalan, och efter årets budkavle satte samma organ som rubrik, att Hellas vann knappt, men att Djurgården blev bästa klubb före Skogis. Ett erkännande från detta håll är dubbelt värdefullt, då vi däriifrån knappt behöva befara överord.

Men än ha vi ingen anledning att yvas eller slå oss till ro. Än återstår mycket att lära, och än återstår Skogis. Att Skogsskolans fruktade och beundrade orienterargarde skall få bita i gräset vid någon D. M.-tävling, det är dock redan så gott som bestämt av djurgårdsorienterarna. Men när den händelsen skall äga rum — ”ja se de’ vet ingen än, det kanske dröjer ett år, kanske två, kanske fler.”

Men låt oss i korthet rekapitulera höstens orienteringshändelser. Första klubbtävlingen vanns, som redan är omnämnt i dessa spalter, av Nobben.

Den andra tävlingen, som hölls på Bogesundslandet och föregicks av en munter seglats med ”Svarta Sara” under Jonne Jonssons befäl, såg Barthel som segrare 5 min. före Elvir Vestman och ytterligare 10 min. före Nordbergarna, av vilka Olle var värst.

Nästa klubbtävling gick på Ingårö, tangerade historisk mark och gav ytterligare bevis på giltigheten av ordstävets ”gammal är äldst”. Lindner, Sandström och S. S. Karlsson slog ungdomarna efter noter och placerade sig i nämnd ordning.

För sista klubbtävlingen, som dessutom gällde mästerskapstecknet, hade Birre hittat en idealisk 15 km.-bana på bortre Värmdö. Nobben segrade efter en överlägsen löpning på 2 tim. 24 min., hela 21 min. före Barthel. Sedan följde Lindner och Olle Nordberg med korta mellanrum.

Ringens båda samtävlingar artade sig mest till privata uppgörelser mellan Djurgården och Hellas.

Den första av dessa, mellan Dalarö och Drefviken, vann Åhlander, Hellas, individuellt före Vestman och Olle Nordberg, medan Djurgården rätt eftertryckligt dominerade lagtävlingen. Vårt första lag slog Hellas med 19 min., och på de två följande platserna kommo ävenledes två djurgårdslag. Lindner blev överlägsen oldboyssegrare.

Ringens andra samtävling i trakten av Rydbo höll på att spricka eller sprack, vilket man nu vill. Endast en kontroll var inlagd i banan, och den fanns ej på uppgiven plats. Alla fingo leta längre eller kortare tid efter den obefintliga röda skärmen, utom några som gått så långt på sidan om kursen, att de stötte på kontrollanterna. Lagerqvist, Hellas, vann denna chanstävling — efter en god löpning — före vår egen överraskande Arne Hallström, som kanske gjorde den bästa prestationen. Hellas fick en knapp ”revansch” i lagtävlingen före två djurgårdslag. Lindner fortfarande överlägsen oldboy.

Tävlingen om D. M. vid Vettershaga blev ej vad vi väntat men icke heller ett direkt misslyckande. Vårt bästa lag (Vestman, Österlund, Lindner, Svennberg och Lewén) kom på tredje plats, men de två framförvarande lagen voro gudskelov från Skogsskolan, och äran sålunda räddad. Individuellt kommo Vestman och Österlund på 6:e och 7:e platserna, medan Lindner, som för att hjälpa laget startade i den yngsta oldboysklassen, endast släppte ”orienteringshajarna” Sjöberg, Dyrssen och Wahlgren före. Flertalet av våra säkraste orienterare förivrade sig och gjorde större eller mindre missar, dubbelt riskabla i den vid tillfället rådande dimman.

Så återstår endast budkavletävlingen, djurgårdsorienterarnas specialdistans.

Trots de fattiga två minuter, som i år skilde oss från segern, hävdade vi vår ställning som Stockholms främsta budkavleklubb. Lagens placeringsserie 2, 4, 6, 10, 21 och 30 bland 55 startande lag överträffas endast av vår egen fjolårsserie.

Även individuellt lågo våra löpare väl framme på de olika sträckorna. På första etappen gjorde Barthel, Olsson, Sundholm, Lindner och Bertil Carlsson jämna löpningar. På mellansträckan gingo Vestman, Olle Nordberg och Norman storartat och blevo resp. 2:a, 4:e och 7:e man — Elvir var för övrigt endast 1 sek. efter bästa man. På slutsträckan slutligen blev Österlund 3:e, Svennberg 4:e och Nobben 7:e, varjämte Kjellstrand, liksom de övriga efter en storstilad löpning, säkrade sitt lags sjätte plats.

Och när detta skrives, ha de många glada historierna från höstens oförglömliga tävlingsdagar ännu ej förstummats, planer smidas vid de söndagspromenader genom skog och mark, som blivit en vana, och var och en önskar, att det ej vore så långt till nästa höst.

Eja, vore vi där!

Rambler.

BESÖK SKIDAVDELNINGENS FEST I BERNS 3 FEBR. 1925.

BANDYLAGET.

OFF-SIDE.

När Djurgårdsbandyn, den gamla slagstarka med kämpar sådana som "Puttarna" Frykman och Öhman, "Skutis" och Melcher Johansson, "Raggarna" Skoglund och Wicksell, "Sotarn" Andersson och K. G. Karlsson, ett, tu, tre gick i kaputten för några år sedan, hörde man många som profeterade om att nu var D. I. F:s namn på isbanorna slocknat för tid och evighet. Och det såg ganska länge ut som om dessa olycksfiare skulle få rätt. Nya klubbar kommo upp på toppen, under det att spillrorna av gamla Djurgården mer och mer smulades sönder. En dag stod föreningen praktiskt taget utan bandylag — den försökselva som ett par vintrar efter varandra uppträdde och tog smörj med rekordnärmande målsiffror av snart sagt vilka motståndare som helst tog ingen på fullt allvar. Det var dödsryckningarna, menade man.

Men. "Där växte uti Djurgårds-gård", för att något misshandla gamle Tegnér, en junior med det äkta djurgårdslsynnet i sig, och den pojken hade föresatt sig att hans förening åter en gång skulle nämnas med respekt på bandyisarna. Det gick långsamt men desto säkrare mot toppen och redan för två år sedan kunde den nye generalen föra sina trupper till seger i D. M. Förra året gick det inte fullt så bra, men hedersamma semifinalnederlag i såväl D. M. som S. M. visade att förårsframgången inte var bara slump utan att Djurgården åter ville vara med på ett hörn i de viktigare uppgörelserna.

Ett ärligt djurgårdshandslag till förre grabben, numera mannen, som ihärdigt knogat fram Djurgårdens nya bandylag till vad det nu är: troligen det bästa föreningen någonsin förfogat över. Tack, du tappra Fredde Skoglund!

Folk trodde att Djurgården fått flugan, allra minst, som oförfärat

"hoppade på" Göta söndagen efter det fjolårets berömda stads- och mästarlag i sin debutmatch nästan som på lek tygat till stackars Nacka med inte mindre än 20—1. Göta hade efter den skrällen i all hast blivit utnämnda till "uruguayare", och så när till på köpet blivit exporterade av en något fantasirik yngre herre i den ledande facktidningen för att likt en Brazil Jacks Barnum Show ambulera länder och riket ikring och förevisas som de senfödda underdjuren från vikingarnas gamla land. Hur det var, så stannade emellett fenomenen hemma för att till att börja med knäcka nacken på dumdristiga Djurgården och hänga en svartblå skalp bredvid den av färsk trycksvärta skönt doftande svarta Nacka-peruken.

Göta kom, såg och segrade, förstas, fast inte riktigt som deras självgjorde "impressario" hade tänkt sig. 3—1 åkte Djurgården dit med efter fullt likvärdigt spel, och det var ju vackert så. "Göta gör ju riktigt bra motstånd", tyckte publiken när den rätt snart kommit underfund med att det mesta av oövertägligheten satt i hr Sten, den unge Skrivares, penna. (Att Götapojkarna själva naturligtvis aldrig utgivit sig för världens senaste elva underverk måste till deras heder villigt erkännas.)

Detta var om A-lagets enda nederlag under denna ovanligt tidiga vinter. Segrar ha däremot vunnits över Järva med 7—2 (10—2 efter 10 min. förlängning), Hammarby med 3—1 och Uppsala-Kamr. också med 3—1. Den sista framgången är givetvis mest betydelsefull, då den innebär Djurgårdens första seger under alla år mot Sveriges anrikaste bandylag.

Och väl inne på detta högentressanta segerkapitel får jag göra som i alla andra smartare tidskrifter, jag får skriva:

Fortsättning följer!

Mr X.

Man är ur spel. Off-side. Man kan icke hjälpa till för segern. Bara vara åskådare. Tills man får vara med i laget igen och spela.

Nu har jag bara tidningarna att tillgå för att få del av Djurgårdens bravader. Jag får mig i min isolering icke så mycket som den allra minsta lilla skvallerhistoria till livs en gång — det fick man dock förr.

Nåja — tidningsnotiserna räcka för mig, de äro både innehållsrika och vederhäftigare. Och för sedda med opartiska och trevliga kommentarer.

Av dessa notiser har mitt hjärta glatts allra mest åt bandylagets framgångar. Jag älskar bandy. Det är en idrott med flykt och vidd över sig, ett spel för folk med snabbtänkheter och fantasi. Jag såg djurgårdsmatchen mot Göta; jag skulle ha kunnat stå där i timmar, om matchen varat så länge.

Jag förstår T. T., som varit eld och lågor för denna idrott, så länge den idkats i Stockholm, men jag förstår icke hans medarbetare R:et, som blaserat kan ropa på *match* i Stadion, sedan han sett den ena träffningen efter den andra av full matchkaraktär; just matchkaraktär, ty om det icke gällt något mästerskap, så har det i varje fall gällt äran och det har slagits rekorderligt om den.

Bandygrabbar, Ni ha fyllt mitt ungdomliga gamla djurgårdshjärta med nytt mod. Bara ett par sådana där framgångar äro tillräckliga att ruska upp hela föreningen, att dra de andra sektionerna med i en rask framåt-språng-marsch.

Om det var denna allmänna entusiasm som återigen gjorde Djurgården till den mest uppmärksammade boxningsklubben på juniormästerskapen kan jag i min off-sideposition icke utläsa i referaten, men troligt är väl att Conte Jansson gaskat upp de friska ynglingarna till jubileumsstämning. Nog av: referaten från dessa tävlingar har

BETALA SNARAST EDRA AVGIFTER TILL FÖRENINGEN.

ORIENTERING PÅ SKIDOR.

Att orientera sig betyder egentligen att utfinna åt vilket håll öster är, "oriens" betyder nämligen på latin öster. Kompassen är vårt värdefullaste instrument då det gäller att bestämma väderstrecken. Den uppfanns av kineserna redan omkring Kristi födelse men användes i Europa först på 1100-talet. Dessförinnan fick den väg- och sjöfarande lita sig till stjärnorna om natten och på dagen till solens ställning på himlen. Dessa sistnämnda förfaringssätt äro vid klart väder mycket användbara och att rekommendera våra dagars orienteringslöpare. I fjället, där vidderna äro lätta att överskåda en stjärnklar natt, då man knappast ser den darrande kompassnålen, är det förunderligt, hur precis man kan gå efter dessa naturens orienteringspunkter. Dessa rader äro emellertid icke ägnade att giva någon slags undervisning i orientering, endast att framhålla några speciella synpunkter då det gäller orientering på skidor.

Uppe i fjälltrakterna är det i allmänhet lätt att hitta. Ovan trädgränsen är terrängen överskådlig, dalgångar, egendomligt formade toppar och höjder hjälpa skidlöparen att vid klar sikt ganska lätt

och ofta utan att anlita kompassen hitta rätt. Men en god lådkompass med självlysande nål är en nödvändighetsartikel för den som ämnar sig upp på färder i skidlöpningens Eldorado. Det kan hända, som var fallet sistlidna påsk, att kompassen hamnar längst ned i ryggsäcken, då solen dagen i ända strålar från en molnfri himmel och om natten månen lyser över vidden och man icke vill tro att det är natt. Men det kan också hända att man får gå mil efter mil i tjocka eller rykande snöstorm och går förbi den ena mäktiga toppen efter den andra utan att se den, då kompassen måste rådfrågas för varje hundratal meter och livet beror på att man strikt håller sin kurs.

Vi gingo en gång i svårt väder i det norska massivet Troidheimen. Luften var tjock och det gällde att gå rätta vägen mellan Skarsemsäter och Troidheimshytten. Ingen av oss hade förr varit uppe i dessa "styggas" fjäll och det gällde att hålla kursen. Då nedrännat till hytten skulle begynna, ville en av oss taga en västlig bäckravin för att vägen skulle bli kortare, men lyckligtvis avvärjdes detta i sista stund. Två dagar senare fingo vi veta att några unga norrmän som

dagen före oss gått ned denna farliga dalgång vid rastande under fjällbranten överraskats av ett skred samt alla omkommit.

Då man går flera i fjället bör orienteraren gå sist och genom tillrop hålla sina kamrater i den rätta riktningen. Vid orientering i skogstrakter, då det gäller att snabbast gå mellan två platser såsom vid en budkavleåkning, måste man med hänsyn till snömängd, ev. skare, skogens täthet, markens beskaffenhet, bergåsar o. dyl. göra noggranna kalkyler om det lönar sig att gå genom terrängen eller följa vägarna. Man måste nog säga, att det sista sättet i allmänhet är det säkraste och oftast giver det bästa resultatet, men det är icke alltid det nöjsammaste. På vägarna är föret bättre än i skogen och man stakar väl dubbelt så fort på en väg än man trampar genom skog och myr, över berg och sjöar, där det lätt kan bli stöp. Men ju större svårigheterna äro att övervinna, desto större blir bragden om det lyckas. Ännu lever i friskt minne bland Sverges skidlöpare vår egen Hedjersons bravader, då han lekte kurragömma med de norrländska storrännarna och slog dem med en tid, som ibland kunde räknas i timmar, och detta därigenom, att han vågade välja terrängen i stället för landsvägen.

Det är ju möjligt, att människan i tidernas morgon ägde ett villt djurs orienteringssinne, men att detta sinne så småningom, då det ej behövt användas, förslappats, och nu endast i mera utpräglad grad finns kvar hos naturfolk. Men jag tror, att om Urakaipa skulle löpa sista sträckan i en budkavle in till målet vid Djursholms idrottspark, han skulle få det mycket benigt den sista biten. Ty det är åtskilligt svårare att orientera i ett bebyggt samhälle med dess labyrin-

jag lagt som bomull kring hjärtat. Man har i alla fall varit med om boxningen i föreningen från början.

Ur bladen har jag också hämtat att Djurgårdens brottare leva och starkna till. Desslikes förstår jag, att de ta jubileumsåret på rätta sättet; den ena klubben efter den andra åker ju på ryggen. Det är roligt nästan jämt att vara djurgårdare.

Men — måtte jag nu bara ensam få vara off-side. Och icke få sällskap med skidlöparna. Mätte bladen komma med trespaltsrubriker om djurgårdssegrar. Järla och an-

dra klubbar rusta visserligen förtvivlat — men i hur många år ha de icke gjort det. Och vi klarat oss ändå. I hur många år ha vi icke känt i luften vid varje allmän tävling — att det gör detsamma vem som vinner, bara Djurgården får smörj. Och likadant blir det i år. Djurgården måste ha smörj. Men om Djurgården icke fått smörj förut, varför skall just jubileumsåret bli det första nederlagsåret.

Off-side är jag, men med är jag hela tiden ändå. Och jag önskar hela den stora familjen ett hjärtligt gott nytt år on-side. *Ala.*

SPORTARTIKLAR!

För såväl sommar som vinter! I största sortering! Endast kvalitetsvaror!

Bröderna SANDSTRÖMS Sportaffär
BIRGER JARLSGATAN 23

DJURGÅRDENS FOTBOLLTURNÉER.

Fagerstaresan.

Månen har nyss börjat sin mödosamma vandring över ett molnbestrott himlavalv men låter stundom sitt trolska sken falla över idrottsplatsen ute vid Traneberg. Där är allt tyst och lugnt. Den absoluta tystnaden störes blott då och då av vindens susande genom träden och "Lasses" skrovliga röst, där han står lutad mot staketet och byter ord med en grabb angående A-laget.

En häftig telefonsignal avbryter hastigt diskussionen, och Lasse skyndar att svara.

— Träffas hr Larsson?
— De' e' ja'.
— Jaså, tjänare, de, e, Eriksson i Fagersta. Vill du vara bussig och skicka upp ett fotbollslag hit om söndag?
— Jo då gärna, de' kommer ett fort och billigt. Den vanliga taxan.
— Tack.

Avringning.

Av detta samtal kom det sig, att man nere vid Centralen tidigt påföljande söndagsmorgon kunde upptäcka ett dussin djurgårdare, som mer eller mindre vakna antrade tåget f. v. b. till Fagersta. De voro: Fritte Rudén, Ragge och Gösta Wicksell, Aja Jansson, Bebbe Andersson, Putte Thorén, Kalle Liljekvist, Adolf Larsson, Mirra Strassman, Ivar André och Gunne Bengtsson samt — last but not least — Kongo Jansson, vilken senare i fortsättningen, som den ärade läsaren torde komma att finna, spelade en betydelsefull roll. Var alltså vänlig och lägg namnet på minnet. Det kan löna sig.

Prolog.

Väl instuvade, delvis ovanpå varandra, i en mindre kupé och komma en bit utanför den staden Stockholm var

ter av vägar än i vildmarken, där naturen ofta i mäktiga linjer visar oss norr och söder.

Huvudsaken vid all orientering är att behålla huvudet kallt och icke göra sig någon brådska. Rita ut på kartan den väg du tänker gå och lär dig denna utantill samt gör några anteckningar om distanser och den tid du beräknar behöva för att tillryggalägga dem. Följ ej blint med den som åker fort och akta dig för kompisåkning annat än med din reserv. Att åka fort är bra, men att åka rätt är bättre.

Åke J. Wetterlind.

den första upptäckten vi gjorde den, att Ragges trunk fortfarande stod kvar på Centralen. Om inte redan någon barmhärtigt själ lagt rabarber på den. Ragge blev blixtrande men det var ingenting att göra åt saken. Några antydningar om att det fanns nödbroms blevo aldrig omsatta i praktiken. Det tog dock inte många minuter för att återställa det goda humöret och så kommo kortlapparna fram. Kongo tog

DAMAVDELNINGEN

ber att få framföra sitt tack till de medlemmar, som genom att besöka festen å Stallmästaregården dels beredde dem trevnad och nöje, dels ock hidrogo till representation vid nästa års S. M. på skidor.

Avdelningen hoppas att dess medlemmar genom goda prestationer vid Nordiska Spelen eller D. och S. M. bliva i tillfälle visa, att de verkligen äro värda det stöd, som kavaljererna givit dem.

Konditionsträningen har av de flesta skötts mönstergillt och deltagandet i den i föregående medlemsblad omnämnda gymnastiken har varit flitigt.

Bland nya medlemmar i avdelningen återfinnas ej några "stjärnor", varför de nya topp(männen)-damerna nog måste komma från de egna leden. I högen av nya namn är intet känt bland skidlöpare mer än — Oslos's —, som återfinnes som fröken Stina Blomkvists adress.

Å KLUBBLOKALEN Döbelnsgatan 97

träffas

Expeditionschefen

Herr Knut Sandlund tisdagar o. torsdagar 7—9. Tel. Vasa 5895.

Boxarna

måndagar, onsdagar, torsdagar och lördagar.

Brottarna

tisdagar, fredagar och söndagsmorgnar.

Betala årsavgiften!

även fram sin första bira och litet tilltugg, vilket blev signalen för oss alla andra. I hast blev vårt "rum" förvandlat till en 3:e klassens (högst) matsal.

"Mackorna" gingo åt som smör i solsken även om det nu bara var margarin på dem och att vi även sköljde ned brödsmulorna kunde envar övertygat sig om genom att titta ut på banvallen, sedan vi rusat förbi. Ty där skulle han ha funnit tomglas tillräckligt många för att etablera sig som lumphandlare i smått. Men vi behövde sannerligen äta ty vägen var lång.

Men vid 12-tiden voro vi i alla fall lyckligt framme. "Eriksson—tack" var nere och mötte och förde oss till stads-hotellet, en storartad anläggning i förhållande till Fagerstas storlek.

"Biljardkungen".

Sedan vi kastat av oss alla våra grejor blev Kongo snart medelpunkten för hela vårt intresse. Han hade nämligen råkat förirra sig in i biljardrummet och började där behandla bollarna på ett sådant sätt, att vi i honom anade den verkliga biljardkonstnären, vilket han också själv på alla tänkbara sätt framhöll. En improviserad tävling var snart i gång, och Kongo firade stora triumfer. Icke minst imponerades vi av Kongos rika förråd på biljardtermer och framför allt då det ideligen använde "ters et miljö". Men snart kom Ragge tillstådes och bad helt undergivet att få försöka sin lycka mot den store mästaren. Vilket beviljades. Vid första stöten drog mästaren öronlapparna åt sig med sådan brådska, att gardinerna fladdrade till, vid andra och fjärde hostade han litet ansträngt och vid den sjunde var Kongo, "mästaren", försvunnen. Ragge var nämligen en överdängare.

"Pingpongkungen".

Men Kongo är inte den som vill vara i periferin och hittade snart ett nytt verksamhetsfält. Han snokade rätt på ping-pong-grejor och gjorde i ordning slagfältet. Även här var Kongo en "haj" till dess någon kom på tanken att anordna en tävling. Sagt och gjort. Lottning verkställdes och Kongo kom upp mot Bebbe. Efter den matchen gick Kongo omkring och talade om tur, grisis, lantis och allt vad de vetenskapliga termerna nu heta. Bebbe vann nämligen och avancerade så småningom upp till finalen, dit Kalle Liljekvist på andra halvan också arbetat sig fram. Kalle vann finalmatchen med 3—1, efter mer tekniskt spel, enligt Ragge, som inte var samme hejare här som i biljard. Kongo ville

"Lappen" säljer billigare än någon annan:

Skrivmaskiner:

Hushållsmangeln

NY SILVER:

MIX

ROYAL och SMITH PREMIER

RÖKPIPOR engros

MATSILVER & BRICKOR etc.

Adress: Harald Andrén, Slussplan 9, 3 tr. (hiss). Tel. 167 68

därefter visa vem som var den verkliga mästaren och utmanade segraren. Men det lax inte. Kalle vann till och med ganska ledigt.

Då allt det här berättade var överståndet började det regna. Ett sådant där slagregn, som inte inträffar alltför ofta. Djurgårdsväder, tänkte vi, och började klä om, varefter det i buss bar i väg till idrottsplatsen. Här var det svart med folk runt planen. Ja, planen... En sådan plan hade jag aldrig kunnat tänka mig. Den kan, för att citera ett ofta använt uttryck, knappast beskrivas utan måste ses. Ett försök i alla fall. Storlek ungefär som en bakgård i gamla stan, inte ett grässtrå, men en massa uppskjutande, skarpa stenar här och var. Det såg riskabelt ut. Men vad var att göra?

Matchen.

Vi ställde upp med följande lag: Fritte—Aja, Bebbe—Gösta, Ragge, Putte—Mirra, Ada, Kalle, Ivar, Gunne. Linjeman: Kongo. Det var vår första match efter nya offsideregeln, under det Fagersta spelat efter den hela sommaren. Men trots detta började vi lovande och efter omkring en kvart sköt Kalle första målet med ett vackert vinkelskott. Vår ledning varade dock ej länge. Fagerstapojkarna satte upp högsta fart, och särskilt yttrarna voro svåra att hejda. Då halvtidssignalen kom ledde Fagersta med 2—1, vilket kunde varit mera om inte Fritte spelat så utomordentligt mellan stolparna. Fagersta fortsatte efter pausen i samma fart och ökade på till 3—1 och 4—1, innan vi fingo vara med igen. På en av Gunnas passningar hade Kalle tur med sig och lyckades känga in vårt andra mål. 4—2 såg strax lite bättre ut. Men 5—2 var snart ett faktum. Nej, det här går inte an, tänkte vi alla, och mobiliserade alla våra sista krafter till en spurt, som höll på att bli Fagersta övermäktig. Gösta klämde in en straffspark med sådan speed att det tog minst 10 minuter innan bollen kom till rätta (det fanns nämligen inga nät men väl en björkhage bakom målet). Gunne reducerade ytterligare med ett snedskott och spelet stod nu på 5—4. Fagersta, som såg segern glida dem ur händerna, jobbade väldeliga de återstående minuterna och behöll sitt försprång. Full tid alltså och Fagerstaseger med 5—4, vilket vi mer än väl unnade de sympatiska pojkarna för deras faira och gentlemanmässiga spel. Även den talrika publiken var nöjd.

Sedan kastades vi åter in i bussen och så bar det i väg till en å, som flyter genom sambället. Iskallt vatten men härligt. Brättom hade vi, ty på avstånd visade sig en äldre feminin varelse styrande kosan på oss. Innan

hon fick stora slaget, hann hon dock vända på sig och så fort hennes upprörda sinnestillstånd det tillät, skyndade hon samma väg tillbaka.

Epilog.

Det återstår inte mycket att tillägga. Middagen var charmant och sorgen inte så stor över att vätvarorna blott utgjordes av klass 1, mjölk och vatten. Puttes sätt att skära osten skaffade honom en mängd arbete. Det fanns ingen som inte ville ha ostskivor av en diskus' stor- och tjocklek. Putte höll sig för övrigt väl med flickorna i

Ur en av signaturen R. J. insänd längre uppsats med överskrift "Några reflektioner om föreningslivet" har red. av utrymmesskäl icke kunnat medtaga annat än det aktuella, berörande gymnastikövningar som med, efter vad det synes, gott resultat igångsatts under hösten.

Efter att hava meddelat, att omkring 35 man deltagit i övningarna, fortsätter han:

Det har varit glädjande att se samma välkända ansikten så gott som varje kväll, och det vittnar gott om deras intresse och förståelse för sin idrott och sin utveckling.

Alla övningar, så när som på ett enda undantag, hava letts av Edm. Lindmark. Utan ersättning! Och kostnaderna för gymnastiksalen hava deltagarna själva bestridit.

Övningarna hava bestått i lämpliga och uttagande motionsrörelser, och det hela har avslutats med handboll, då den kvarvarande energin fått fritt spelrum. Och när så efter svettdrivningen en härlig dusch fått göra sin verkan, hava nog meningarna om nyttan och nöjet av övningarna varit odelade.

På nyåret fortsätta övningarna. Då äro alla välkomna åter! Och de som veta med sig, att mycket beror av deras kondition på vårsidan, böra ej ansvarslost hålla sig borta från möjligheterna, varigenom en pålitlig kondition kan vinnas.

R. J.

SKIDPROGRAMMET

Tävlingar var söndag väderleken tillåter. Se dagspressen!

köket, vilket renderade honom ett stort fat kakor. Väl unt. För ostens skull.

Ja, se'n kom tåget och resan hem. Väl i Stockholm var det första vi fingo höra att A-laget blott spelat 2—2 mot Kamraterna. Men det kunde inte stämma ner vårt goda humör. Ty Fagerstaresan var en verkligt rolig upplevelse, som vi gärna minnas. Här för äro vi i första hand skyldiga Fagersta A. I. K. tack, vilket härmed, fastän litet sent, framföres.

På truppens vägnar

Charlie.

Södertäljeresan.

Till Södertälje bar det av utan några tankar på seger. Ty dels skulle vi möta så pass respektingivande motståndare som Idrottsföreningen därstädes och dels verkade vår kombination allt annat än farlig. Så här var uppställningen: Isréel—H. Karlsson, B. Andersson—G. Karlsson, E. Gustafsson, Litzén—G. Lindström, A. Larsson, K. Liljeqvist, Kunberg, G. Bengtsson. Alltså mer än hälften juniorer. Nu gick det i alla fall bra. Men mera där om längre fram.

Båtresan var förtjusande och oändligt överlägsen en tågresa genom de vackraste landskap. Ingen mottagningskommitté mötte oss men vi lyckades ta oss fram till idrottsplatsen, där ingen visste något om den blivande matchen. Men det fäste vi oss ej vid, ty man har väl haft att göra med Kringelbyn förut. Vi skyndade i stället ut till stora landsvägen för att få se en skymt av Dagens Nyheters 6-dagars-pedalharvare. Den timme vi fingo vänta var kanske väl mycket för att sedan, då de kommo, knappst hinna blinka, innan de voro borta igen. Men det var i alla fall en upplevelse.

Regnet började nu att hålla och vi att traska i väg till idrottsplatsen, där det till slut blivit klart, att den "stora" matchen skulle äga rum. I känslan av vår egen svaghet kommo vi överens om att kringelbyn skulle få vinna med ett par mål och vi sålunda ligga på försvaret. Men då Södertälje var nog oförskämt att göra mål med samma bytte vi genast om taktik och gick upp och gjorde 5 mål. Varav det kom sig, att det i måndagstidningen stod att läsa att Djurgården vunnit med 5—1 över Södertälje. Den såphala planen och grabbarnas skarpa humör gjorde susen.

K.

Ibells

En coul. SKJORTA?

En elegant HALSDUK?

En välsittande KRAGE?

HERREKIPERING A.B. © FLEMINGGATAN 59.

Mot uppvisande av medlemskort erhålles 5 proc. rabatt.

Underkläder

DE ROLIGASTE ORIENTERINGSMINNENA.

Höstens idrott, orienteringen är slut. Deltagarna få leva på sina lagrar och minnen till nästa års säsong. — Få idrotter ge sig i så hög grad som orienteringen varje man oföretsedda äventyr och trevliga minnen och för att även andra skulle få en inblick i de säregna och skiftesrika händelser, som göra dessa tävlingar så tilldragande, ha våra orientare ombetts svara på frågan: »Ditt roligaste orienteringsminne?»

Vi lämna dem ordet.

Douglas ger sin röst som sångarlön.

”Mitt roligaste orienteringsminne?” Det är alltså den förelagda uppgiften. Med ens känner man sig förflyttad till skolbänken, biter på pennan, skruvar sig, gnider de rudimentära geniknölarna och upp-täcker två alternativ, att lämna in blankt, giva upp och stå där med skammen eller att göra sitt bästa. Sistnämnda utväg förefaller onekligen mest tilltalande för en gammal orienterare — även om den icke är den bekvämaste. Ske alltså.

Det är förunderligt, vad man hittar mycket vid en inventering av sina orienteringsminnen. Varje orienteringssöndag förefaller så här efteråt vara ett randband av glada hågkomster, skämt, berättelser och upplevelser. En orientering kan helt enkelt aldrig bli monoton, grå alldaglighet. Den bär inom sig själv alltför stora möjligheter. Den är ett stänk av det av alla pojksjälur, gamla eller unga, åtrådda *Äventyret*, sådant det träder oss till mötes i det 20:e århundradet och inom vårt begränsade verksamhetsområde.

Det är vidare förunderligt, vad den egna framgången eller motgången inverkar litet. Visserligen går man efter varje misslyckande och är ilsken på sig själv, men man är lika storbelåten med den söndagen som med alla föregående orienteringssöndagar.

Är det då märkvärdigt, om man efter 40-talet sådana kamratlivets helgdagar känner sig tveksam, då det gäller att kora det roligaste orienteringsminnet, ur hågkomsternas skattkammare plocka fram en upplevelse, tillräckligt fullodig för att fördunkla alla övriga och göra sig förtjänt av epitetet ”den roligaste”.

Men låt oss ej gå över än efter kontrollen (avis till budkavlearrangörer) utan låt oss börja med det som ligger närmast i tiden.

Där skymtar då genast, liksom en röd skärm, det sökta minnet. Årets avslutningsskiva på Stallmästaregården, enkannerligen Nobbens och Kalle Linds — förlåt — Bat-

Några råd till orienterare.

1. Gå ej till sängs före kl. 12 kvällen före tävling och förtär ingen annat än kaffe innan du beger dig ut på morgonen. Man springer alltid bäst efter en genomvakad natt och på fastande mage.
2. Medtag inga kläder för ombyte; sådant är bara pjäsk, och läkaren bör unnas litet förtjänst.
3. Medför ingen reservkompass. Tappar du bort eller slår sönder din kompass kan du alltid orientera efter sol, måne eller stjärnor om vädret är klart.
4. Släpa aldrig med klocka eller stegräknare för att beräkna tillryggalagd distans. Springer du förbi en kontroll, så märker du det nog när du kommer till havet eller gränsen.
5. Tag ingen notis om kompassnålens missvisning, den är i Stockholmstrakten endast c:a 4°, och det betyder bara 210 m. på en 3 km:s bana.
6. Tag ej heller något notis om kartans meridianlinjer, som ange norr och söder, utan gå efter kartbladets kant. Det skiljer bara på 4 1/2°.
7. Att läns-, härads- och sockengränser i skogen ofta äro märkta genom uthuggningar (rågångar) skall du ej fästa dig vid.
8. För att på kartan kunna skilja bäckar och mindre vägar åt bör du minnas, att bäckar vanligen leda till vägar eller gårdar, vägar åter mynna ut i sjöar eller vattendrag.

tistinis och Carusos kupletter. De voro sannerligen i sig själva en glad upplevelse och dessutom ett koncentrat i njutbaraste form av årets alla roliga orienteringsminnen.

De ha min röst.

Douglas Olson.

*

Erik Barthels svar är kort men talande.

När jag i Idrottsbladets tips förgäves spanade efter Djurgårdens namn och sedan på måndagen återfann det som rubrik över alla tidningars sportspalter — *budkaveln* 1924.

Erik Barthel.

”Klubbmästaren” orienterar efter Guds röst.

Det var vid årets första tävling. Jag hade just börjat den vilda leken då jag med rasande fart passerade tätt utanför gårdshäcken vid en gammal herrgård. Familjen hade slagit sig ned i trädgårdsmöblerna utanför byggnaden, njutande den vackra höstdagen, och på verandan skorrade en högtalare ut högmässan från någon stockholmskyrka. Det var radioapparaten som blev anledning till ett ögonblicks paus i min hetsjakt. Jag hörde nämligen prelatens värda, sävliga stämma: ”Och när vi alla komma till den stunden, då vi skola välja den rätta vägen...” Jag såg genast på kartan och se, var jag inte på väg in på en galen stig! Jag såg mitt felsteg och ändrade kursen. Jag behöver väl ej tala om att jag vann den tävlingen. Det var ju vår högsta makt som styrde min stråt. Det är ej alla dagar man har sådana vägledare utplanterade på tävlingsbanan.

Det kanske ej precis är mitt roligaste orienteringsminne, men ett ur högen och en lustig episod.

Nils Nordberg.

*

Lindner ”var med år —88 re'n, och var re'n gammal då”.

Mitt roligaste orienteringsminne daterar sig från våren —87 i Alasca. Ryktet om min orienteringskicklighet hade spritt sig vida omkring på kontinenten och en dag uppväktades jag av ett sändebud från Alaskas regering, åtföljt av sju tungt lastade bärare.

Sändebudet hade till uppdrag att anhålla om mitt sakkunniga biträde vid utläggandet av den medförda 150:de meridianlinjen tvärs igenom Alaskas otillgängligaste guldgrävaredistrikt. Jag åtog mig smickrad uppdraget, och är det än i dag med glädje och tillfredsställelse jag konstaterar, att meridianen blivit absolut rätt placerad, vilket ju för övrigt en var lätt kan kontrollera vid en blick på kartan.

Seth Linder.

Elvir Vestman, 20:de man i D. M. 1924, 6:e man i år, hoppas på fortsatt avancemang.

Mitt roligaste orienteringsminne!

Bland alla roliga orienteringsminnen har jag svårt att utgallra det, som jag tycker är roligast. Jag skall be att få återkomma när vi vunnit — förbundsorienteringen.

Knut Knopp

*

Även S. S. har en from önskan.

Alla orienteringslöpningar, som jag deltagit i, ha givit mig roliga minnen och i lika hög grad som roliga minnen ha de givit mig sund, hårdande och stärkande idrott.

Att dock bland alla dessa minnen giva något särskilt försteget inrymmer ej så litet av svårigheter. Jag tror, att mitt största och roligaste orienteringsminne blir, när vårt unga orienteringsgarde för första gången vinner mästarvärdigheten.

"S. S."

*

Mr Nordström från Tegnerlunden skildrar hur "hajarna" mötas.

Om man har minnen? Jörå, och roliga sådana ändå. Mitt allra roligaste... På ringens första orientering i år var jag skrudad i Tegnerlundens gröna tova med T på tovicken, vilket ju efterhärmat av Harold Lloyd. Dom andra tävlande trodde naturligtvis, att här hade dom den verkliga hajen. När jag startade, stod ett helt gäng och väntade, och när jag sedan försvann in i skogen, var jag åtföljd av en lång, ringlande svans. Den tunnades dock av så småningom, och efter en 3—4 timmars irrfärder i skogen var jag ensam.

Vid denna tid, då ju de flesta för länge sedan passerat målet träffade jag på *den verkliga hajen*, som låg på magen vid en landsväg för att orientera sig. Han hade klistrat upp en hel karta plus en kompass på en två tums plank. När han fick se mig, frågade han, vad jag hade för nummer, och när han fått veta mitt, och att jag startat ett par minuter efter honom, sa' han: "Du var mig en — — — till att ha kuttat, och jag som ändå är så löptränad." Jag kände mig inte så litet stolt, för sånt erkännande får man inte var dag. — När han sedan skulle till att kuta, märkte jag, att han skulle springa tillbaka till starten. Jag tog på mig den gröna mös-

san, som jag tagit av förut, och gick min egen väg. Och si, då släppte han sin kurs och följde mig till nästa kontroll.

Sedan skiljdes vi åter. Han kom en timme efter mig i mål. Och ändå så säger dom, att man inte litar på sig själv.

Mr. Nordström från Tegnerlunden.

Några råd till orienterare.

9. Fäst inget avseende vid uppgift du erhåller på kontroll eller mål, och sök inte ut platsen på kartan, utan släng lappen du fått och spring till något ställe vilket som helst. Finner du ingen kontroll där, fortsätt till andra platser och håll på därmed, till slut måste du komma till kontrollen.
10. Så fort du startat, stoppa kompassen i fickan och se ej mer på den samma dag. Så göra alla verkligt skickliga orienterare.
11. Studera aldrig kartan för att finna lättaste och snabbaste vägen, utan gå alltid spikrakt genom skog och snår, över berg och genom kärr och moras. Står en stuga i vägen för dig, så gå ej kring den, utan klättra över.
12. Kör det allra hårdaste du förmår i början; när du "tar slut" kan du krypa på alla fyra.
13. Underlåt aldrig att "hänga". Går det på tok, så kan du trösta dig med att det var den andres skull.
14. Giv dig aldrig tid att tänka dig för eller taga ut noggrann kurs, utan rusa bara på för brinnande livet, i minst 1 fall på 100 går det bra.
15. Gör du ofta grova misstag i orienteringen, så inbilla dig inte att det beror på slarv eller bristande skicklighet. Det beror alltid och uteslutande på otur.

Lr....

Förlovade:

NILS ÖSTERLUND
LILLYE AHLMAN

Tack!

På grund av ändrade förhållanden har undertecknad ansett sig böra avsäga sig det suppleantskap i styrelsen, vartill föreningen haft välviljan välja mig och begagnar jag härmed tillfället få tacka för det överseende, varmed föreningens medlemmar mottagit det nummer av denna tidning jag redigerat och hoppas även detta nummer måtte röna samma förståelse.
Egil Torbiörn.

Olle Nordbergs tilldragande egen-skaper förskaffa honom en vacker blick.

Kan ej beskrivas. Har endast värde för mig. Men som minnena äro så många, kan jag tala om ett från förra förbundsorienteringen. Djupt inne i en skog träffade jag på en man som hade sprungit bort sig. Han hade det där vilda över sig. Hans hår gick i vågor och hans kläder luktade djupa träsk. Jag sade blott "kom", och så hängde han mig in i målet. Jag kände honom inte och kommer nog aldrig att lära känna honom, men han gav mig som lön en tacksam blick. Det var en vacker blick.

Olle Nordberg.

*

Åsberg lägger upp — om 50 år?

Inom D. I. F. ha god arrangörsförmåga, gott kamratskap, glatt friluftsliv förenat sig om att göra varje orienteringstävlan till ett roligt minne, och när man dessutom vet, att orientering blir roligare för varje gång man deltagar, då måste också minnena bli roligare och roligare. Anseende mig ha grundade förhoppningar att ännu få lägga många allt trevligare orienteringsminnen till sina föregångare, ställer jag besvarandet av Din fråga på framtiden. Kom tillbaks om 50 år, om jag har slutat att orientera då.

Allan Åsberg.

*

Nils Österlund skildrar medryckande första budkaveln.

Att nedskriiva sitt roligaste orienteringsminne är ej så lätt, det förstår var och en som provat på denna form av idrott. Minnena äro otaliga, och att leta fram det roligaste är svårt.

Jag tror dock att jag har mina roligaste orienteringsminnen i samband med verkligt lyckligt genomförda tävlingar, där jag själv, föreningen eller det lag jag representerat uppnått hedrande placeringar. Med särskild glädje minnes jag sålunda den första budkavletävlingen, då jag skulle löpa sista sträckan i vårt tredje lag. Mina erfarenheter av orientering voro icke alltför besvärande stora och jag kände mig ganska enkel och liten bland alla de kända "hajar", som samlades vid "vår" gemensamma växel.

Men humöret steg, när historier-na började komma igång sedan löparna samlats kring den flammans-

de stockvedsbrasan i den till vårt förfogande ställda lilla stugan. Götas gamla oförbrännelige Wall blev tillfrågad, varför han satt och stirrade på kartan med förstoringsglas. "Ser du några fotspår kanske?" ljöd en röst ur hopen. "Nä, sir'ru", kom det kolugna svaret, "men jag måste ha förstoringsglas för att kunna se alla märkena på träna på kartan, så att jag känner igen mig när jag kommer ut i skogen. Köp dej du ett sånt också, så behöver du inte komma så sent hem om kvällarna, när du är ute och orienterar."

Historierna voro legio och tiden gick raskt, men ändå dröjde det länge innan den första löparen siktades. Sedan dröjde det ännu länge innan min stund var kommen och jag befann mig mitt uppe i den tävling, vars detaljer ännu flera år efteråt stå så tydligt i minnenas ljus.

Till en början gick allt bra. Den första skärmen var redan lyckligt passerad då senhöstskymningen började sänka sig över landskapet och därmed började tävlingen ändra karaktär. Det var ej längre blott en vanlig orienteringslöpning med dess olika svårigheter och möjligheter. Genom det sig alltmer sänkande mörkret syntes mig det hela förvandlat till ett hetslopp med mörkrets oberäkneliga makter och med den egna uppjagade fantasien. Träd, buskar och bergknallar skifta gestalt och antaga de mest underliga formationer. Där tycker jag mig framför mig se två män på vägen och skyndar dit för att fråga om riktningen. Onödigt besvär. Två knotiga enbuskar vilja icke lämna några upplysningar. Endast känslan av ansvar mot de väntande kamraterna hindrar mig att bryta loppet. Vilken orienteringslöpare vill spräcka sitt lag, allrahelst om det ligger i täten? Alltså på nytt in i skogen. Just som steget från vägen tages hör jag en duns och ett knakande alldeles bredvid mig. Hjärtat flyger upp i halsgropen och jag väntar mig nästa stund få stå öga mot öga med en björn, en giraff eller åtminstone en liten vrålapa, men lugnar mig betydligt då jag får se två gamlingar, som varit ute och samlat ved och nu på hemvägen slagit sig ned på dikeskan- ten. Det var dunsen av deras vedbördor, som vållat min förskräckelse.

Visby-Matchen.

Forts. fr. föreg. n:r.

Visby-pojkarna dominerade som vanligt i kasten, trots att de i intet fall nådde upp till sina bästa resultat. 1,500 m. loppet var den mest spännande grenen av samliga. Svennberg och Hamner turades om att leda och trots att Fohlin, W. hängde med ännu när sista varvet började, trodde man, att det skulle bli en affär mellan de tre Djurgårdspojkarna. När Hamner på näst sista långsidan började spurten kunde emellertid endast Fohlin, som löpte lugnt och förståndigt, följa och en hård strid utspann sig mellan dem. Efter en ursinnig strid på upploppet lyckades Hamner vinna med endast en handsbredd. Harry Eriksson var ej riktigt kurant efter nattens sjögång (han kom från Visby på morgonen) och blev endast 4:e. I övrigt bör nämnas Harry Carlssons överlägsna segrar på 100 och 400 m. samt den vackra triumfen i höjdhopp. Tiden i stafetten är god, om man betänker, att det för samliga löpare var det tredje hårda loppet på 2 timmar.

Efter tävlingarna hade Visby-pojkarna inbjudits till middag på Tranebergsstugan av sina motståndare. Den bästa stämning rådde hela tiden middagen pågick. Hr Schörling, som även förrättade prisutdelningen, bidrog med några kupletter och gjorde stormande succés. Till underhållningen bidrog också ett "jazzband" med herrar Lindelöv och Pajsarn som ankar. Övriga medverkande i det charmant spelande "bandet" voro Harry Carlsson, Westerdahl och Danielsson. Sedan prisutdelningen i enlighet med nedanstående prislista skett och några korta, hjärtliga tal växlats bröto Visby-pojkarna upp för att hinna in till stan i god tid till tåget. Vid tågets avgång från Cen-

Tack vare de båda gamla, som syntes mig sända av högre makter, fick jag nu visshet om att jag all- jämt var på rätt stråt. Vidare gick hetsjakten, men det dröjde ej så länge, förrän hundskall och svagt ljussken på avstånd sade mig, att sista kontrollen var nådd. Sista kontrollen! För att förstå vad det betyder, måste man själv känt orienteringslöpningens säregna tjusning.

Med stärkta krafter gick det nu mot det hägrande målet, men det skulle komma att rymma flera besvärigheter än jag drömt om, konditionen började att svika och jag måste uppbjuda all förefintlig energi för att icke falla för frestelsen att söka vila i den mörka skogen.

Men även denna orienteringslöpning skulle få ett slut. Till sist skymtade jag ljusen vid målet, som tedde sig för mig som hoppande irrbloss men ändå som vänliga

tralstationen hade en del av djurgårds- pojkarna samlats för att skrika ett sista tag. Därvid konstaterades att man ej hinner hurra så många gånger när tåget går, som när båten lägger ut från Visby hamn, då pojkarna bruka känna't i halsen ett par dagar efteråt. Resultaten av tävlingarna blevo:

100 m.

1. H. Carlsson, D., 11,6.
2. T. Persson, V., 11,9.
3. A. Hellberg, D., 11,9.

400 m.

1. H. Carlsson, D., 54,2.
2. E. Ekblom, D., 54,9.
3. H. Westin, V., 55,8.

1,500 m.

1. S. Hamner, D., 4,22,1.
2. M. Fohlin, V., 4,22,1.
3. T. Svennberg, D., 4,26,8.

Stafett 1,000 m.

1. Djurgården 2,10,4.
2. Visby I. F. 2,14,0.

Längdhopp.

1. A. Pettersson, V., 6,14.
2. H. Andersson, D., 5,91.
3. H. Thorell, D., 5,86.

Höjdhopp.

1. B. Sörlander, D., 1,75.
2. F. Lindsjö, D., 1,65.
3. H. Thorell, D., 1,65.

Kulstötning.

1. G. Hellström, V., 11,48.
2. C. Bodin, V., 11,14.
3. I. Nilsson, V., 10,92.
4. N. Törnkvist, D., 10,77.

Diskuskastning.

1. E. Eriksson, V., 37,36.
2. G. Hellström, V., 35,15.
3. C. Bodin, V., 34,68.
4. G. Nilsson, D., 33,52.

Spjutkastning.

1. I. Nilsson, V., 47,80.
2. C. Bodin, V., 45,51.
3. J. Jonsson, D., 42,84.

Poäng: Djurgården 90, Visby I. F. 87.

L.

stjärnor. Jag vacklade de sista ste- gen och föll i armarna på de kring- stående.

Men ännu hade jag ej nått det stora lugnet. *Budkaveln!* röt nå- gon i mitt öra. — Hastigt blev jag klar i huvudet och började ett fe- rilt letande, under det tankarna virvlade om i min hjärna. Skulle all min möda varit förgäves och jag ändå till slut stå där som en stackare? Laget spricka? Äntligen fann jag den. I iver vid sista kon- trollen hade jag stoppat den i en trasig ficka och där låg den nu mellan tyget och fodret.

Och den glädje jag då kände vid åsynen av den återfunna budka- veln, utan vilken icke blott egna utan även kamraternas strapatser och besvärigheter under en säll- synt svår tävlan skulle varit förgä- ves, är mitt roligaste orienterings- minne.

Nils Österlund.

ALLMÄN IDROTT.

Föreningsmästerskapen

ha i år rönt mycken ringa tillslutning vad det nu kan bero på. Eftersommarren och hösten har ju varit rika på tävlingar såsom juniormästerskapen, Visby-matchen, D. M., Järva-matchen m. fl., varför troligen en del av idrottsmännen gripits av tävlingslust. Trots att en del av de bättre såsom Sörlander, Harry Eriksson, Nobben, Wicksell, A. H. Nilsson, Gösta Nilsson etc. ej deltagit, hava dock i allmänhet goda resultat nåtts. 12 av årets segerresultat överträffa fjolårets:

100 m.

1. H. Carlsson 12,1.
2. A. Hellberg $\frac{1}{4}$ m. efter.
3. T. Svennberg 2 m. efter.

Tävlingen gick i motvind varav den dåliga tiden. Hellberg löpte överraskande fint och tvang Carlsson att göra sitt bästa. C. fick dock en dålig start.

200 m.

1. A. Hellberg 24,4.
2. S. Hamner 25,5.
3. B. Nylund 3 m. efter.

En av de sämre F. M. tävlingarna. Ende deltagande sprintern, Hellberg, vann överlägset på bra tid.

400 m.

1. H. Carlsson 53,3.
2. B. Grundberg 54,8.
3. A. Hellberg 56,2.

Carlsson vann utan att vara pressad. Tiden nytt mästerskapsrekord. För-söksheaten vunnos av Hellberg, 57,9, och Grundberg, 57,7.

800 m.

1. T. Svennberg 2,6,2.
2. S. Hamner 2,8,2.
3. B. Grundberg 2,11,0.

1,500 m.

1. T. Svennberg 4,29,3.
2. H. Wisell 4,32,0.
3. B. Grundberg 4,37,0.

I den klena konkurrensen segrade Svennberg lätt. Grundberg, som några dagar förut gått på 4,20, gick miste om ett tämligen givet F. M., då han på söndagen före loppet löpt orientering och skadat sina fötter. Harry Eriksson (som lagt upp för året) och Hamner (sjuk) saknades vid starten.

5,000 m.

1. S. Hamner 16,55,6.
2. N. Bergström 17,05.
3. H. Wisell 17,45.

Hamner fick arbeta hårt för sitt f. ö. välförtjänta mästerskap och kunde först när 300 m. voro kvar gå ifrån Bergström som gjorde ett fint lopp.

10,000 m.

1. S. Hamner 36,15.
2. N. Bergström 36,18.
3. R. Isacson 37,37.

Åter en duell mellan Hamner och Bergström vilka stodo i särklass. Tiderna äro goda, då man bör betänka, att denna distans aldrig löpts annat än vid F. M. och träning för så lång distans ej bedrivs.

110 m. häck.

1. F. Lindsjö 18,6.
2. N. Westerdahl 18,7.
3. H. Andersson 19,2.

De båda bästa löpte i olika heat, vil-

FÖRENINGSMÄSTARE

1925.

LÖPNINGAR:

100 m. H. Carlsson.
200 m. A. Hellberg.
400 m. H. Carlsson.
800 m. T. Svennberg.
1500 m. T. Svennberg.
5000 m. S. Hamner.
10000 m. S. Hamner.
Häck 110 m. S. Lindsjö.
Terränglöpn. E. Vestman.

HOPP:

Mellan hopp. H. Andersson.
Grenhopp. B. Sörlander.
St. höjdh. H. Andersson.
St. längdh. I. André.
Höjd hopp. R. Johansson.
Längd hopp. H. Thorell.
Stavhopp. H. Thorell.
Trestegshopp. H. Andersson.

KAST:

Diskus b. h. E. Stenberg.
Diskus sam. E. Stenberg.
Spjut b. h. E. Råberg.
Spjut sam. N. Sjöstrand.
Kula b. h. N. Törnkvist.
Kula sam. N. Törnkvist.

MÅNGKAMP:

Femkamp. H. Thorell.
Tiokamp. H. Andersson.

2. H. Andersson 2,74.
3. B. Nylund 2,64.

Trestegshopp.

1. H. Andersson 12,47.
2. H. Thorell 12,41.
3. B. Nylund 11,75.

Den tredje hårda hoppduellen mellan Snarren och Thorell.

Kulstötning.

Bästa hand.

1. N. Törnkvist 10,90.
2. U. Scherman 10,31.
3. B. Nylund 9,98.

Sammanlagt.

1. N. Törnkvist 19,62.
2. U. Scherman 19,41.
3. B. Nylund 18,75.

Scherman stötte bra på vänster och hotade Mackan i sammanl. tävl. Hoppas att Scherman tränar nästa år, då han är mannen att göra över 12 m., vilket han ju f. ö. gjort förut, fast det är längesedan.

Spjutkastning.

Bästa hand.

1. E. Råberg 51,87.
2. N. Sjöstrand 46,98.
3. J. Jonsson 43,83.

Sammanlagt.

1. N. Sjöstrand 76,25.
2. J. Jonsson 61,93.
3. B. Nylund 55,40.

Löjtn. Råbergs b. h. resultat är nytt klubbrekord. I den sammanl. tävl. fick han ej något giltigt kast på vänster, varför Sjöstrand vann lätt. Nylund tycks vara specialist på 3:e placeringar.

Diskuskastning.

Bästa hand.

1. E. Stenberg 32,22.
2. N. Törnkvist 28,95.
3. H. Thorell 28,09.

Sammanlagt.

1. E. Stenberg 56,67.
2. N. Törnkvist 52,94.
3. N. Sjöstrand 52,19.

Stenberg hade en dålig dag men vann ändå överlägset båda tävl.

Terränglöpning.

1. E. Vestman 26,01.
2. B. Grundberg 27,28.
3. A. Andersson 28,23.

Vestman stod i särklass och vann ett välförtjänt mästerskap. Tävlingen gick från Traneberg i trevlig terräng med ett 10-tal startande.

L.

ket var synd, när tidsskillnaden ju var minsta möjliga. Lindsjö var vid denna tidpunkt säkert den bättre, då Westerdahl ej var i bästa form.

Längd hopp.

1. H. Thorell 6,13.
2. H. Andersson 6,03.
3. B. Nylund 5,82.

Höjd hopp.

1. R. Johansson 1,60.
2. N. Westerdahl 1,51, omh. 1,53.
3. H. Thorell 1,51, omh. 1,53.

F. M:s svagaste gren. Den dåliga banan är delvis skuld till de dåliga resultaten. Lindsjö som otaliga gånger i år tagit 1,65 stannade nu på 1,45! Och Thorell, som hoppat 1,70! Snarren var förhindrad deltaga och gick därmed miste om vandringspriset i hopp vilket nu tillfaller Thorell.

Stavhopp.

1. H. Thorell 2,74.

Östergötlands Enskilda Bank

Solidarisk bank — Grundad 1837.

KONTOR I STOCKHOLM

ARSENALSGATAN 8 D

Tel. linjeväljare. 14561-4. 14571. Börsen: 22988.

VÄSTERLÄNGGATAN 17

Tel. 22 18

HANTVERKAREGATAN 41

Tel. 33694

BRÖDERNA JOHANSONS BOKTRYCKERI

POLHEMSGATAN 22 = Tel. Kh. 35 89

AKTIEBOLAGET KLICHÉ GRAFISK ANSTALT

NORRLANDSGATAN 13 = Tel. 6132

N. A. Hedjerson

Glasmästare = Tavelramsfabrik
Tyska Stallplan 1 = Svartmangatan 24
Tel. 35 36, N. 2733

TILLVERKAR SPEGLAR
LEVERERAR BORDSKIVOR AV GLAS
UTFÖR GLASINSÄTTNINGAR
FÖNSTERPUTSNING O. D.

Filial och Bostad:
Saltsjöbaden - Telefon Saltsjöbaden 129

O. B. ÄR BILLIGAST

på
ELEGANTA och ENKLARE MÖBLER
samt
ALL SLAGS SNICKERIARBETEN.

Djurgårdare erhålla rabatt

Utställning och verkstad: RENSGATAN 16.

Telefoner: Norr 260 12, Vasa 167 12

Varje Djurgårdare

som spelar fotboll eller bandy, bör
se till att det material han använder
är den bästa möjliga.

“KÖPINGSS”

artiklar för fotboll- och bandyspel
äro de bästa som stå att få.
Namnet borgar för att Ni skola bli
fullt tillfredsställda med dem.

Tårtor o. Bakverk

beställer varje Djurgårdsgosse bäst
från

HUGO ERICSONS KONDITORI

ROSLAGSGATAN 9

Norr 14408

NATIONAL SKODON

Västerlånggatan 10

Tel. 2920.

Bästa inköpskälla av alla slags fotfodral!
Medl. av D. I. F. 10 % rabatt mot uppvisandet
av medlemskort.

Kameror och Kikare
Framkallning, Kopiering
Glasögon, alla modeller.

Varje idrottsman bör använda
SOLGLASÖGON

Boesens

h. av Birger Jarlsq.
och Grevturegatan.
Tel.: 752 46, Norr 72 46.

Djurgårdare rabatt emot medlemskort!